

Sophie Kinsella

A woman with long brown hair, wearing a pink t-shirt, blue denim shorts, and red rain boots, is running through a lush green field in the rain. She is holding a large, open umbrella with a vibrant rainbow pattern. Her left arm is raised, and she has a joyful expression. The background is a soft-focus green landscape with trees and bushes. The overall mood is cheerful and carefree.

*Svaigau iš juoko.
Man patiko.*

– JOJO MOYES

(NE)TOBULAS MANO GYVENIMAS

PIRMA DALIS

PIRMAS SKYRIUS

Pirma — galėjo būti ir blogiau. Susisiekimas galėjo būti kur kas prastesnis, ir turiu šito nepamiršti. Antra — buvo verta. *Noriu* gyventi Londone; *noriu* šituo užsiimti, tad važinėjimas į darbą yra sandorio dalis. Tokia pati gyvenimo Londone dalis kaip ir Teito moderniojo meno galerija.

(Tiesą sakant, man nelabai patinka Teito moderniojo meno galerija. Nekoks pavyzdys.)

Mano tėtis nuolat sako: *Jei negebi lakstyti su vilkšniais, nesitrauk nuo būdos*. O aš noriu lakstyti su vilkšniais. Todėl čia ir esu.

Visai gerai dvidešimt minučių pasivaikščioti iki stotelės. Net malonu. Pilkas gruodžio oras kaip priekalu spaudžia krūtinę, bet jaučiuosi puikiai. Diena prasidėjo. Judu pirmyn.

Vilkiu gana šiltą paltą, nors jis kainavo vos 9,99 svaro ir buvo pirktas blusų turguje. Ant jo buvo „CHRISTIN BIOR“ etiketė, bet ją nukirpau vos parsinešusi į namus. Negali dirbti tokioje kaip mano darbovietėje ir nešioti paltą su „CHRISTIN BIOR“ etike- te. Turi būti tikras vintažinis „Christian Dior“ prekės ženklas. Na, arba kas nors japoniško. Arba visai jokio, jei pats siuviesi drabužius iš senovinių audinių, pirktų „Alfio antikvariate“.

Tik jau *ne* „CHRISTIN BIOR“.

Kai prieinu Katford Bridžo stotį, imu jausti įtampą. Šian- dien *tikrai* nenoriu vėluoti. Viršininkė ėmė mėtytis kandžiomis replikomis apie žmones, kurie „nuolat plaukioja“, tad išėjau dvi- dešimt minučių anksčiau, jei netyčia pasitaikytų prasta diena.

Jau spėjau suprasti, kad ši diena bus siaubinga.

Mūsų maršrute pastaruoju metu nuolat kyla problemų, ir traukiniai dažnai atšaukiami be jokio įspėjimo. Bėda ta, kad Londone piko valandomis jų negalima tiesiog *atšaukti*. Ką daryti žmonėms, planavusiems sėsti į būtent tą traukinį? Išgaruoti?

Praėjusi pro automatinį kontrolierių, išsyk pamatau atsakymą. Perone pilna žmonių, jie žvilgčioja į eismo ekranus, stumdomsi, kad patogiau atsistotų, spokso į bėgius, pikta vieni kitus nužvelgia ir tuo pat metu apsimeta vieni kitų nepastebį.

Dieve. Tikriausiai atšaukė bent du traukinius, nes atrodo, kad žmonių prisirinko trims, jie laukia atvažiuojant ir mėgina užsiimti strategiškai geras vietas prie perono krašto. Jau gruodžio vidury, bet čia Kalėdų dvasios neįstingti. Visi pernelyg įsitempę ir paniurę, kaip ir priklauso pirmadienio rytą. Vienintelės švenčių apraiškos — keli apgailėtinais atrodantys žibintai ir įspėjamieji pranešimai apie eismo tvarką per Kalėdų atostogas.

Suvaldžiusi nervus įsilieju į minią perone ir lengviau atsikvepiu, kai pamatau atvykstant traukinį. Tai nereiškia, kad kaip tik į jį ir *įsėsiu*. (Tilpti į pirmą traukinį? Būtų juokinga.) Traukinio viduje prie apgaravusių langų prispausti veidai, o durims prisivėrus išlipa vos viena moteris, ir ji atrodo gerokai aplamdyta, kai mėgina prasibrauti.

Bet minia vis viena plūsteli pirmyn, kažkokiu būdu dalis žmonių įsispraudžia į traukinį, ir šis pajuda, o aš perone pasistūmėju gerokai į priekį. Dabar tereikia išlaikyti pozicijas ir *neleisti* tam ilgšiu žele suteptais plaukais užlįsti priešais mane. Nusiimu ausines, kad galėčiau girdėti skelbimus, ir atsistoju kaip įkalta.

Londono transporte tenka elgtis beveik kaip kare. Nuolat stengiesi užimti teritorijas, veržtis pirmyn ir nė akimirką negali atsipalaiduoti. Nes jei taip pasielgsi, kas nors tave aplenks. Arba *užlipsis* ant tavęs.

Lygiai po vienuolikos minučių atvyksta antrasis traukinys. Kartu su minia puolu pirmyn, stengiuosi nekreipti dėmesio į piktų šūksnių gausmą: „Gal pajudėsite pirmyn?“, „Viduje juk pilna vietos!“, „Jums tereikia pasitraukti į priekį!“

Pastebėjau, kad traukinio viduje esančių žmonių veido išraiška visai kitokia nei besistumdančių perone. Ypač jei aniems pavyko dar ir atsisėsti. Lyg būtų perėję kalnus ir atsidūrę Šveicarijoje. Akyse matyti kaltė ir iššūkis: *Žinau, kad jūs ten, lauke; žinau, kad siaubinga, bet aš jaukiai įsitaisiau viduje. Tačiau ir aš kentėjau, tad leiskite man ramiai, be prakeiktų sąžinės priekaištų, skaityti savo „Kindle“. Sutarėm?*

Žmonės jaudinasi, kažkas mane pastumia. Jaučiu pirštus sau ant nugaros — ir staiga žengiu ant vagono grindų. Dabar tereikia įsitverti už kokio nors gelžgalio ir pasinaudoti juo kaip rankena. Jei jau įžengei viena koja į traukinį, manyk, kad tilpai.

Už manęs esantis vyras tikriausiai labai piktas — girdžiu, kaip jis garsiai keikiasi. Ir staiga man už nugaros nusirita kažkas panašaus į žmonių cunamį. Esu tai patyrusi vos porą kartų — siaubingas jausmas. Mane neša pirmyn, nebejaučiu pagrindo po kojomis. Traukinio durims užsidarius, atsiduriu tarp dviejų vaikinų (vienas vilki dalykinį kostiumą, kitas — sportinį) ir merginos, valgančios paninę.

Mus taip suspaudė, kad merginos sumuštinis atsidūrė per porą colių nuo mano veido. Kas kartą jai atsikandus, į nosį trenkia pesto kvapas. Atkakliai ją ignoruoju. Ir merginą. Ir abu vyriškius. Bet jaučiu šiltą sportiniu kostiumu vilkinčio vyro klubą ir galiu suskaičiuoti šerius jam ant sprando. Traukiniui pajudėjus, nuolat atsitrenkiame vieni į kitus. Bet niekas niekam nežiūri į akis. Man atrodo, kad jei važiuodamas metro į ką nors pažvelgtum, tikriausiai tau iškviestų policiją ar dar ką nors.

Norėdama nukreipti mintis, mėginu suplanuoti likusį savo maršrutą. Kai atvyksiu į Rytinę Voterlu stotį, turėsiu nuspręsti,

kas man tiks geriausiai. Galiu pasukti į Jubiliejaus, paskui Distrikto liniją (užtruks ištisą amžinybę), Jubiliejaus ir Centrinę (teks toli eiti nuo metro) arba rinktis Overgroundą (eiti reikėtų dar toliau).

Jei tik būčiau *žinojusi*, kad galų gale įsidarbinsiu Čisike, nebūčiau išsinuomojusi buto Katforde. Tačiau atvykusi į Londoną stažuotę atlikau rytinėje miesto dalyje. (Skelbime tą vietą pavadino Šordiču, bet tai *ne* Šordičas.). Katforde žemos kainos ir buvo ne per toliausiai. O vakarinės Londono pusės kainos dabar man tiesiog neįkandamos, na, ir susisiektas nėra jau *toks* blogas...

— Oi! — rikteliu, kai traukinys staiga pajuda.

Mane bloškia pirmyn. Merginą taip pat. Tad nespėjus nė mirktelėti jos paninio galas atsiduria mano pražiojoje burnoje.

Ką?

Taip apstulbstu, kad neįstengiu atsitokėti. Burna pilna šiltos sumirkusios tešlos ir patįžusios mocarelos. *Kaip* tai galėjo atsitikti?

Instinktyviai sukandu dantis ir iš karto pasigailiu. Nors... Kas gi man beliko? Pilna burna žiūriu į merginą.

— Atsiprašau, — murmu, bet pavyksta tik „atsišau“.

— Kurių galų? — netikėdama savo akimis, kreipiasi į bendrakeleivius mergina. — Ji vagia mano pusryčius!

Mane išpila prakaitas. Tai blogai. *Blogai*. Ką gi daryti? Atsikąsti? (Nieko gero.) Imti ir išspjauti? (Dar blogiau.) Čia nėra jokios išeities.

Galų gale atsikandu gabalėlį paninio, veidas liepsnoja iš gėdos. Burna pilna svetimos lipnios duonos, ir turiu ją kramtyti, stebint visam vagonui.

— Man tikrai labai gaila, — nejaukiai atsiprašinėju merginos, vos įstengusi nuryti tą nelaimingą kąsnį. — Tikiuosi, pasimėgausite likusia sumuštinio dalimi.

— *Dabar* man jo nebereikia, — atkerta ji piktai spoksodama į mane. — Ant jo pilna jūsų mikrobų.

— Na, jūsų mikrobų man irgi nereikia! Aš nekalta — tiesiog nugriuvau ant to paninio.

— Ak, jūs *nugriuvote!* — skeptiškai teškia ji.

— Žinoma! O jūs įsivaizduojate, kad taip padariau *tyčia*?

— Iš kur man žinoti?

Ji ranka pridengia paninį, lyg tikėtusi, kad pulsiu ir atsikąsiu dar vieną kąsnį.

— Londone pilna keistuolių, — priduria.

— Nesu keista!

— Gali nugriūti ant *manęs*, brangute, — nusivaipo vyrukas sportiniu kostiumu. — Tik nekramtyk, — priduria jis, o visas vagonas nusikvatoja.

Išraustu, bet nesirengiu nieko atsikirsti. Iš esmės konfliktas užgesęs.

Likusias penkiolika minučių rūsčiai žiūriu tiesiai prieš save ir lieku užsisklendusi savo mažyčio vidinio pasaulėlio bokšte. Rytinėje Voterlu išgriūvame iš traukinio, ir aš su palengvėjimu įtraukiu šalto padūmavusio oro. Greitu žingsniu pasuku metro link, nes pasirinkau Jubiliejaus—Distrikto linijas. Tarpduryje įsilieju į minią ir žvilgtelėjusi į laikrodį sunkiai atsidūstu. Kasuo- si jau keturiasdešimt penkias minutes, o galutinis tikslas dar toli.

Kai kažkas aštriu kulnu užmina man ant kojos, prieš akis iškyla vaizdelis iš praeities. Matau, kaip tėtis atveria virtuvės duris, išeina į kiemą, plačiai mojuoja rankomis, lyg norėtų apglėbti laukus ir bekraštį dangų, ir sako: „Mieloji, trumpiausia kelionė į darbą pasaulyje. Taip, trumpiausia kelionė į darbą pasaulyje.“ Kai buvau mažytė, nežinojau, apie ką jis, bet dabar...

— Eikite! Ar žadate judėti *pirmyn*?

Vyras man už nugaros surinka taip garsiai, kad net krūpteliu. Metro traukinys atvyko, ir, kaip visada, vėl prasideda kova

tarp tų, kas vagono viduje, ir tų, kas lauke. Pirmieji mano, kad daugiau jau niekas nebetilps, o antrieji patyrusia akimi primeta, kad dar laisvai įliptų koks dvidešimt žmonių.

Galų gale ir aš atsiduriu traukinio viduje, o paskui išsibraunu iš jo Vestminsteryje. Ten laukiu Distrikto linijos traukinio, o paskui palengva juo dardu į Ternem Griną.

Išėjusi iš metro žvilgteliu į laikrodį ir puolu bėgti. Po velnių! Nebeturiu nė dešimties minučių.

Mūsų biuras — didelis šviesus pastatas, vadinamas Fili-moro namu. Būdama netoliese imu žingsniuoti, bet širdis vis dar pašėlusiai daužosi. Ant kairiojo kulno prisitrynčiau nemažą pūslelę, bet svarbiausia — man pavyko! Atvykau laiku. Lyg burtų lazdele mostelėjus, liftas jau laukia, įžengiu į vidų stengdamasi susitvarkyti plaukus. Jie išsitaršė, kai lyg pašėlusį lėkiau Čisiko Didžiąja gatve. Iš viso kelionei prireikė valandos ir dvidešimties minučių. Galėjo būti ir blogiau...

— Palaukite!

Išgirdusi tą valdingą balsą sustingstu. Per fojė žingsniuoja pažįstama figūra. Ilgos kojos, ilgaauliai aukštakulniai, baikerio striukė ir trumpas oranžinis reljefiško audinio sijonas. Ir staiga visų kitų, esančių lifte, drabužiai ima atrodyti seni ir nutriušę. Ypač mano juodas džersio sijonas už 8,99 svaro.

Jos antakiai nuostabūs. Kai kurie žmonės nuo pat vaikystės apdovanoti nuostabiais antakiais, o ji — viena iš tokių laimingųjų.

— Siaubinga kelionė, — žengdama į liftą taria ji.

Jos balsas kimus, brandus, vario skambesio. Turintieji tokį balsą nešvaisto jo niekam. Pirštuku su tobulu manikiūru ji spusteli aukšto mygtuką, ir mes pajudame.

— Čisiko gatvės sankryžoje žalia neužsidedė ištisą *amžinybę*. Man reikėjo dvidešimt penkių minučių, kad čia atsidurčiau. *Dvidešimt penkių minučių!*

Jos akys kaip erelio, pasirengusio pulti grobį, ir staiga susigriebiu, kad ji laukia atsakymo.

— Ak, — tylutėliai išspaudžiu, — jums nepasisėkė.

Lifto durys atsidaro, ir ji išeina. Seku pavymui, stebėdama, kaip sulig kiekvienu žingsniu jos šukuosena tobulai išlaiko savo formą, įkvepiu jos išskirtinių kvėpalų aromatą (juos pagal užsakymą sukūrė kvėpalų namai „Annick Goutal“ Paryžiuje, kur ji šventė penktąsias vestuvių metines).

Tai mano viršininkė. Demetra. Moteris, gyvenanti tobulą gyvenimą.

Sakydama, kad Demetros gyvenimas tobulas, nė kiek neperdedu. Patikėkite manimi — tai gyna teisybė. *Ji turi viską, ko galima norėti gyvenime.* Darbą, šeimą, šaunumą visose srityse. Viskas lyg sviestu patepta. Net vardas. Jis toks išskirtinis, kad nereikia vargintis ir sakyti pavardę (Farlou). Ji tiesiog *Demetra*. Kaip *Madona*.

— Labas! — sveikinasį ji telefonu tuo pasitikinčiu, garsesniu nei įprastinis balsu. — Čia De-meee-tra.

Demetrai keturiasdešimt penkeri ir ji jau daugiau kaip metus eina „Cooper Clemmow“ vykdomojo kūrybinio direktoriaus pareigas. „Cooper Clemmow“ yra madinga ir paklausi prekių ženklų kūrimo ir reklamos strategijos agentūra, turinti gana stambių klientų, todėl Demetra — labai svarbus asmuo. Jos kabinete gausu apdovanojimų ir įrėmintų nuotraukų, kuriose ji kartu su įžymybėmis, taip pat produktų, kurių prekių ženklus padėjo sukurti.

Tai aukšta, liekna brunetė blizgančiais plaukais ir, kaip jau sakiau, stulbinamais antakiais. Nežinau, kiek Demetra uždirba, bet gyvena ji Šeperdo Buše nuostabiame name, už kurį aiškiai sumokėjo daugiau nei du milijonus (taip mane apšvietė mano draugė Flora).

Dar Flora papasakojo, kad Demetra savo svetainei iš Prancūzijos parsigabeno ąžuolinį parketą, kainavusį *visą senelio palikimą*. Floros pareigybė panašiausia į manąją — ji A lygio kūrybinė bendradarbė ir neišsenkantis paskalų apie Demetrą šaltinis.

Kartą net nuėjau pasižiūrėti į Demetros namus — ne todėl, kad man patinka persekioti žmones, tiesiog visai atsitiktinai atsidūriau tame rajone. Adresą žinojau — tad kodėl gi nepaspokojus į viršininkės namus? (Gerau jau gerai, o dabar tiesiai šviesiai — žinojau tik gatvės pavadinimą. Namų numerį pagūglinau jau atsidūrusi ten.)

Žinoma, jis iki šiurpuliukų puikus. Primena namus iš žurnalų. Ir tai iš *tikro* namas iš žurnalo. Jo nuotrauką mačiau „Livingetc“*. Ten buvo ir pačios Demetros fotografija — ji stovi savo sniego baltumo virtuvėje, elegantiška ir kūrybiška, vilki palaidinę retro stiliaus raštu.

Pastoviniavau apžiūrinėdama namą. Negaliu pasakyti, kad būčiau pavydėjusi — greičiau buvau giliai susimąsčiusi. Tas susimąstymas buvo sumišęs su lengvu liūdesiu, kad man tai nepasiekiamo. Įėjimo durys ištaigingos pilkai žalios spalvos — garantuotai „Farrow & Ball“ arba „Little Greene“**. Senovinio stiliaus liūto galvos formos durų belstukas ir elegantiški šviesiai pilki akmeniniai laipteliai, kylantys įėjimo durų link. Likusios detalės irgi įspūdingos: dažyti langų rėmai ir madingos žaliuzės, o sode — medinis namelis medyje. Bet mane užbūrė būtent laipteliai ir įėjimo durys. Tik įsivaizduokite: kas dieną leidiesi gražiais akmeniniais laiptais, lyg būtum pasakos princesė. Kaip puikiai prasidėtų kiekvienas rytas!

Kieme priešais namą stovi du blizgantys automobiliai —

* Nuo 1998 m. leidžiamas žurnalas, skirtas šiuolaikiniam interjero dizainui. (*Čia ir toliau vert. past.*)

** „Farrow & Ball“ ir „Little Greene“ yra aukščiausios kokybės ekologiški dažai iš Didžiosios Britanijos.

pilkas „Audi“ ir juodas „Volvo“ visureigis. Abu blizgantys ir nauji. Viskas, ką turi Demetra, arba tviska, yra nauja ir „ant bangos“ (pavyzdžiui, dizainerių kurta sulčiaspaudė), arba sena, autentiška ir taip pat „ant bangos“ (kaip tas senovinis medinis vėrinys, kurį parsivežė iš Pietų Afrikos). Tikriausiai „autentiškas“ — mėgstamiausias Demetros žodis; ji pakartoja jį kokių trisdešimt kartų per dieną.

Žinoma, Demetra ištekėjusi ir, *žinoma*, turi du vaikus: sūnų Helą ir dukrą Koko. Taip pat turi milijoną draugų, kuriuos pažįsta „visą amžinybę“. Ji nuolat lankosi vakarėliuose, įvairiausiuose renginiuose ir premijų už dizainą teikimuose. Kartais atsidūsta ir sako, kad jai tai jau trečias pasirodymas visuomenėje per savaitę. Ir persiaudama „Miu Miu“ batelius šūkteli:

— Tas nuolatinis saiko neturėjimas — tikra bausmė!

(Į šiukšlių konteinerį perdirbti išnešu daug Demetros „Net-A-Porter“ pakuočių, tad pagal etiketes matau, kokių firmų drabužius ji nešioja. „Miu Miu“. „Marni“. „Dries van Noten“. Dar daug kas būna iš „Zara“.)

O kai susiruošia išeiti, jos akys ima blizgėti, ir nespėsi nė mirktelėti, o Demetros nuotraukos jau mirga „Cooper Clemmow“ feisbuko puslapyje ir tviteryje, ir visose juose ji, vilkinti šaunią juodą palaidinę (tikriausiai Helmuto Lango; jis jai irgi patinka), spinduliuojanti, tobula, laikanti rankoje taurę vyno, apsupta garsių dizainerių.

Tik nepamanykite, kad *pavydžiu*. Na, gal vos truputėlį. Nenoriu būti Demetra. Man nereikia jos daiktų. Juk man tik dvidešimt šešeri — ką gi veikčiau su „Volvo“ visureigiu?

Bet kai į ją žiūriu, jaučiu kažką panašaus į smeigtuko dūrį... Ir susimąstau: ar galėčiau būti tokia? Kada nors? Ar jeigu uždirbsiu pakankamai pinigų, turėsiu tokį patį gyvenimą kaip Demetra? Ir kalbu ne vien apie daiktus, bet ir apie pasitikėjimą savimi. Stilių. Subtilumą. Ryšius. Net jei prireiktų dvidešimties

metų — neprieštaraučiau. Jausčiau ekstazę! Jei kas nors man pasakytų: „Jeigu uoliai darbuosiesi, po dvidešimties metų gyvensi lygiai taip pat“, aš akimoju atsistočiau prie starto linijos ir raučiau į priekį.

Bet tai neįmanoma. To niekuomet nebus. Kalbama apie karjeros laiptelius, bet laiptų, kurie mane nuvestų į tokį kaip Demetros gyvenimą, nėra, ir visai nesvarbu, kiek įtemptai dirbčiau.

Kalbu apie du milijonus už namą. Du *milijonus*!

Kartą paskaičiavau. Tarkime, bankas man suteikia paskolą (suprantama, jie nieko panašaus nepadarys). Pagal dabartinį mano atlyginimą jai grąžinti man prireiktų 193,4 metų (ir, žinote, tiek dar ir nugyventi reikėtų).

Kai skaičiuotuvo ekrane pasirodė tas skaičius, garsiai nusi-kvatojau. Kiek isterišku juoku. Žmonės kalba apie atotrūkį tarp kartų, bet tai greičiau praraja. Didysis Kartų Kanjonas. Ir nėra tokių laiptų, kuriais iš savo gyvenimo vietos galėčiau pasiekti Demetros vietą. Nebent nutiktų kas nors išskirtinio: laimėčiau loterijoje, gaučiau palikimą iš turtingų giminaičių arba šautų kokia geniali mintis, ir iš jos susikračiau kapitalą. (Tik nemanykite, kad nemėginu. Kas vakarą bandau išrasti naujo tipo lie-menėlę arba nekaloringą karamelę. Bet kol kas nieko neišeina.) Taigi negaliu išsikelti tikslo pasiekti Demetros gyvenimą. Bet iš jo galima išspausti viską, kas įmanoma. Stebėsiu Demetrą, studijuosiu ją. Galiu pasistengti išmokti būti vis panašesnė į ją.

O, tai ir yra svarbiausia, galiu stengtis *netapti* panaši į ją.

Nes (negi to dar neminėjau?) — ji tikras siaubas. Ji tobula *ir* tuo pat metu siaubinga. Ir viena, ir kita.

Kaip tik įjungiu savo kompiuterį, kai į mūsų bendrą erdvę ateina Demetra, siurbčiodama sojų latę.

— Žmonės! — taria ji. — Žmonės, klausykite.

Tai dar vienas mėgstamas Demetros žodis — „žmonės“. Ji užgina į mūsų kabinetą, imponantiškai taria „žmonės!“, ir mes visi metame savo darbus, laukdami svarbaus pranešimo. O iš tiesų jai reikia kažko tokio, ką žino tik vienas iš mūsų. Bet kadangi kažin ar ji prisimena, kas ką darome ar net kuo esame vardu, tenka kreiptis į visus.

Gerai jau, gerai, šiek tiek perdedu. Bet ne pernelyg. Nesu sutikusi žmonių, kurie taip prastai prisimintų vardus kaip Demetra. Flora kartą pasakė, kad Demetra iš tikro turi regos sunkumų — ji neatpažįsta veidų, nors nenori to pripažinti. Mano, kad darbui tai nekenkia.

Dar ir kaip kenkia!

Ir dar. Tegu ji neskiria veidų, bet juk vardus galėtų prisiminti? Dirbu čia jau septynis mėnesius ir prisiekiu, kad vis dar nežino, kuo esu vardu — Ketė ar Keitė.

Iš tiesų tai aš Ketė. Ketė — mažiškas Katrinos variantas. Nes... Nes tai kietas mažiškas vardas. Jis trumpas ir energingas. Skamba moderniai. Jis tinka Londonui. Tai aš. Ketė. Ketė Brenner.

Sveiki, aš — Ketė.

Sveiki, aš — Katrina, bet vadinkite Kete.

Na, gerai, o dabar tiesiai šviesiai. Tai *ne visai* aš. Kol kas. Dar esu pusiau Keitė. Ėmiau vadintis Kete nuo tada, kai pradėjau čia dirbti, bet kažkodėl dar ne visai įpratau prie to vardo. Kartais ne tuoj pat atsiliepiu, kai žmonės šaukia mane Kete.

Bet esu kupina ryžto būti Ketė. Aš *būsiu* Ketė. Tai mano naujutėlis, londonietiškas, vardas. Gyvenime esu dirbusi trijuose skirtinguose darbuose (na, gerai, du iš jų buvo stažuotės), ir kas kartą kūriau naują savo įvaizdį. Perėjimas nuo Keitės prie Ketės — tiesiog paskutinis etapas.

Keitė esu namie, Somersete. Raudonskruostė garbanota kaimo mergaitė, nuolat dėvinti džinsus ir aulinius batus, apki-

busi vilna, nes šėrė avis. Mergaitė, kurios visas socialinis gyvenimas apsiriboja vietos aline. Mergaitė, kurią palikau praeityje.

Kiek galiu prisiminti, visuomet svajojau ištrūkti iš Somerset. Norėjau į Londoną. Ant mano kambario sienų niekuomet nekabėjo vaikinų roko grupės — ten buvo Londono metro schema. Dar plakatai su „Londono akimi“ ir „Agurku“*.

Pirmąją stažuotę pavyko gauti Birmingame. Irgi didelis miestas, daug parduotuvių, prabangos, triukšmingų gatvių... Bet ne *Londonas*. Jame nėra *Londono dvasios*, kuri man atima žadą. Pastatų kontūrai dangaus fone. Istorija. Praeini pro Didįjį Beną ir iš tikro girdi jo skambėjimą. Stovi tose pačiose metro stotelėse, kurias matei milijonuose filmų apie Londono bombardavimus. Suvoki, kad esi viename geriausių pasaulio miestų. Gyvenimas Londone yra lyg gyvenimas filme: Dikenso užkampiai, tviskantys kvartalai su bokštais, slaptos aikštės su sodeliais. Čia galite būti kuo panorėję.

Mano gyvenime labai mažai dalykų, kurie įeitų į bet kio pasaulinio reitingo dešimtuką. Neturiu prašmatnaus darbo, ištaigingo garderobo, prabangaus buto. Bet gyvenu mieste, patenkančiame į pirmąjį dešimtuką. Viso pasaulio žmonės norėtų gyventi Londone. Ir dabar aš čia. Štai kodėl man nesvarbu, kad keliaudama į darbą pereinu visus pragaro ratus, o mano miegamasis maždaug trijų pėdų ploto. *Užtat aš čia.*

Ne iš karto čia atsidūriau. Vienintelis pasiūlymas, kurio sulaukiau baigusi universitetą, buvo iš mažulytės rinkodaros įmonės Birmingame. Persikėlusi tenai iš karto ėmiau kurti naują savo įvaizdį. Nusikirpau kirpčiukus. Kas dieną tiesinau plaukus ir sukau juos į kuoduką. Nusipirkau akinius juodais rėmeliais ir skaidriomis linzėmis. Atrodžiau kitaip. Jaučiausi kitokia. Net makiažą pakeičiau — lūpų pieštukas ir skysti akių apvada.

* Normano Fosterio suprojektuotas į erdvėlaivį panašus, aptakios formos, žalsvo stiklo dangoraižis.

(Man prireikė viso savaitgalio, kad išmokčiau naudotis akių apvaisais. Šis užsiėmimas nė kiek ne lengvesnis nei trigonometrija. Kodėl mokykloje mūsų šito nemoko? Jei valdyčiau šalį, mokyklose būtų dėstomi dalykai, kurių tikrai prireiks gyvenime. Pavyzdžiui: *Kaip pasidažyti akis. Kaip užpildyti pajamų deklaraciją. Ką daryti, jei užsikimšo tualetas, pas jus netrukus užsuks svečių, o tėtis neatsiliepia telefonu.*)

Būtent Birmingame apsisprendžiau atsikratyti vakarų Anglijai būdingo akcento. Kartą sėdėjau tualetų kabinoje ir išgirdau, kaip dvi merginos skalbia man kaulelius. *Keitė iš ferrrrrmos* — taip jos mane pavadino. Taip, buvo labai skaudu. Norėjau išlėkti iš kabinos ir surikti: „*O man tas jūsų Birmingamo akcentas nė kiek ne patrauklesnis!*“

Bet taip nepadariau. Tiktai sėdėjau ir įtemptai mąščiau. Tai buvo tvirtumo patikrinimas. Tuo metu, kai sulaukiau kvietimo į antrą stažuotę, — rytiniame Londone, — buvau visai kitas žmogus. Protingesnė. Ir jau nebepriminiau Keitės Brener iš Ansterio ūkio.

O dabar esu Ketė Brener iš Londono. Ketė Brener, dirbanti kietame biure sendintomis plytų sienomis, baltais tviskančiais stalais, supermadingomis kėdėmis ir paltų pakaba, vaizduojančia nuogą vyrą. (Ta pakaba pribloškia visus, kas pirmą kartą pas mus apsilanko.)

— Žmonės! — trečią kartą šūkteli Demetra, ir biuras nuščiūva.

Čia dirba dešimt žmonių ir visų pareigos skirtingos. Aukšte virš mūsų — planavimo skyrius ir dar viena kūrybininkų grupė, kuri tiesiogiai bendradarbiauja su Adrianu — generaliniu direktoriumi. Ir dar vienas personalo skyrius, finansininkai ir visa kita. Bet mano pasaulis šiame aukšte, esu pačioje apačioje. Uždirbu kur kas mažiau nei kiti, ir mano stalas pats mažiausias. Na, bet juk reikia nuo kažko pradėti. Tai mano pirmas apmokamas darbas, ir kiekvieną dieną dėkoju už jį savo laimingoms žvaigždėms. Ir, žinote, mano darbas įdomus. Savotiškai.

Turiu galvoje, kad viskas priklauso nuo to, kaip suprantį žodį „įdomus“. Dabar dirbu su kvapą gniaužiančiu projektu įmonei „Coffeewite“, kuriai reikia pristatyti savaime suputojančią kapučiną. Atlieku tyrimus. O iš tikro tai yra...

Na, gerai, juk galite suprasti, kad iš karto nepulsi prie kažko glamūrinio. O štai tėtis šito nesupranta. Jis nuolat klausinėja, ar išsakau savo pačios idėjas? Ar susitinku su svarbiais žmonėmis? Ar kas dieną vaikštau ištaigingų verslo pietų? Tai tiesiog juokinga.

Taip, ir aš užsisiklėndžiu, bet jis nesupranta, kad savo klausinėjimais nepadedą:

— Ir tu tikrai laiminga Didžiajame Dūme*, mieloji Keite?

Taip, aš *tikrai* laiminga. Bet tai nereiškia, kad man lengva. Tėtis nieko neišmano nei apie mano darbą Londone, nei apie ekonomiką. Tarkime, kiek bare kainuoja taurė vyno. Net nusiėpiau, kiek moku už butą, nes puikiai žinau, ką jis pasakys. Jis pasakys...

O Dieve! Giliai kvėpuok. Atsiprašau, jei nukrypau nuo temos, padariusi lyrinį lankstą apie savo tėtį. Kai baigiau universitetą ir išvažiavau, mūsų santykiai tapo kiek sudėtingesni. Tėtis nesupranta, kodėl čia persikėliau, ir niekuomet to nesusprąs. Galiu mėginti paaiškinti, bei jeigu jūs *nejaučiate* Londono, matysite tik eismą gatvėse, smogą ir didžiules kainas. Ir sielvarštausite, kad jūsų duktė nutarė išvažiuoti ir dabar yra už šimto mylių nuo jūsų.

Galėjau rinktis: neklausyti savo širdies balso arba sudaužyti širdį jam. Manau, galų gale šiek tiek sužeidžiau mūsų abiejų širdis. Kiti šito nesusprąs, nes jiems atrodo normalu išsikelti iš namų. Bet kiti — tai ne mudu su tėčiu. Mudu visus tuos metus gyvenome kartu.

Tačiau grįžkime prie darbo. Mano lygio žmonės su klientais nesusitinka — tą daro Demetra. Arba Roza. Jos vaikšto pie-

* Viena iš Londonų pravarėzių, atsiradusi dėl didelio oro užterštumo.

tauti ir grįžta susijaudinusios, išraudusiais skruostais ir nešinos nemokamais pavyzdžiais. Paskui aptaria savo žygius, dažniausiai su Marku ir Liza, o retkarčiais prisijungia ir Adrianas. Jis ne šiaip generalinis direktorius, jis ir vienas iš „Cooper Clemmow“ steigėjų. Adriano kabinetas aukštu žemiau. (Buvo dar vienas steigėjas, Maksas, bet jis anksti išėjo į pensiją ir persikėlė į Prancūzijos pietus.)

Adrianas nuostabus. Jam apie penkiasdešimt, turi tankius banguotus plieno spalvos plaukus, dėti džinsinius marškinius ir atrodo kaip žmogus iš aštuntojo dešimtmečio. (Manau, tam tikra prasme taip ir yra.) Ir jis gana garsus. Pavyzdžiui, Londono karališkasis koledžas, esantis Strande, eksponavo alumnų nuotraukas, ten yra ir Adrianas.

Štai ir visi pagrindiniai žaidėjai. Bet aš — visai kita kategorija. Kaip jau sakiau, užsiimu tyrimais. O tai reiškia, kad iš *tiesų* šią savaitę aš...

Beje, turiu įspėti, kad tai *neskamba* glamūriškai. Tiesa, iš *tiesų* viskas ne taip ir blogai.

Sukeliu į kompiuterį duomenis — didelės vartotojų apklausos, kurią atliekame „Coffeewite“ užsakymu, rezultatus. Klausimai apie kavą, grietinėlės indelius, kapučiną — žodžiu, apie viską. Du tūkstančiai ranka užpildytų anketų, kiekviena po aštuonis puslapius. Kodėl popierinės? *Niekas* jau nepildo popierinių anketų. Bet Demetra norėjo laikytis „senosios mokyklos“. Reikalas tas, kad ji perskaitė kažkokį tyrimą, kur buvo pasakyta, kad kai žmonės rašo ranka, jie dvidešimt penkiais procentais atviresni, nei kai tą daro internetu. Žodžiu, kažkas panašaus.

Ir štai rezultatas — turiu penkias dėžes anketų.

Tai šiek tiek vargina, nes anketose tie patys klausimai, o apklausiamieji rašo atsakymus tušinukais, beje, ne visuomet įskaitomai. Bet yra ir geroji pusė — šis tyrimas nulems visą projektą! Flora nuolat aimanuoja:

— Dieve mano, Kete, koks siaubas!

Bet iš tikro tai pribloškia.

Gera. Turiu galvoje, kad tai galima *paversti* kažkuo pribloškiamu. Man įdomu spėlioti, koks žmonių pajamų lygis, pagal tai, kaip jie atsako apie „putos tirštumą“. Ir žinote ką? Dažniausiai būnu teisi. Čia tas pats, kaip skaityti mintis. Kuo ilgiau suvedinėju į kompiuterį atsakymus, tuo daugiau sužinau apie vartotojus. Bent jau taip tikiuosi...

— Žmonės! Koks velnias dedasi su „Trekbox“?

Mano mintis ir vėl pertraukia Demetros balsas. Ji stovi ant savo neišivaizduojamai aukštų kulnų, nervingai ranka taisosi plaukus. Veide įprastas nekantrumo ir nusivylimo derinys. Tarsi klaustų: „*Kas vyksta su šiuo pasauliu?*“

— Aš asmeniškai parašiau dėl to kelias pastabas.

Ji kapstosi telefone ir nekreipia į mus dėmesio.

— Žinau, kad parašiau, — pakartoja.

— Nemačiau jokių pastabų, — kaip visada tyliai ir santūriai sako Sara.

Šventoji Sara, kaip ją vadina Flora. Sara — Demetros padėjėja. Turi puikius rusvus plaukus, kuriuos suriša į uodegą, ir gražius baltutėlius dantis. Ji pati siuvasi drabužius — tuos nuostabius šeštojo dešimtmečio retro stiliaus derinius su varpelio formos sijonais. Ir aš nesuvokiu, kaip ji neišprotėja.

Demetra — labiausiai išsiblaškiusi asmenybė pasaulyje. Beveik kas dieną ji pameta dokumentus arba supainioja susitikimo laiką. Sara su Demetra visuomet elgiasi labai kantriai ir mandagiai, bet jos apmaudą išduoda retkarčiais perkreipiamos lūpos. Ji jau įsigudrino siųsti žinutes vietoje Demetros ir kalbėti viršininkės balsu. Sara gelbsti situaciją, atsiprašinėja ir viską užglosto.

Žinau, kad Demetra užversta darbu. O dar jai reikia galvoti apie šeimą, mokyklinius koncertus ir panašiai. Bet kaip galima būti tokiai išskydusiai?

— Radau. Tik kodėl tai mano *asmeniniame* segtuve?

Demetra atitraukia akis nuo telefono. Žvilgsnis sutrikęs, kaip retkarčiais nutinka, lyg visi tik ir mėgintų ją supainioti.

— Tiesiog turėtumėte jas išsaugoti kaip...

Sara mėgina perimti Demetros telefoną, bet ta išplėšia jį padėjėjai iš rankų.

— Moku naudotis telefonu! Ir ne tai svarbiausia. Svarbiausia...

Ji staigiai nutyla, ir visi laukiame apmirusiomis širdimis. Tai dar vienas Demetros bruožas. Pradeda kokią nors intriguojančią frazę, o paskui šios viduryje sustoja, lyg jos baterijos būtų išsikrovusios. Pasižiūriu į Florą, ji varto akis.

— Taip taip, — tęsia Demetra. — Tai kas ten vyksta su „Trekbox“? Nes aš maniau, kad Liza atsakys į jų elektroninį laišką. Bet tik ką gavau naują laišką iš Robo Kinkeido. Jis klausia, kodėl iš mūsų jokių žinių. Taigi?

Ji atsisuka į Lizą, nes galų gale apsisprendė, kuris iš mūsų jai reikalingas.

— Liza? Kur jis? Žadėjote man parengti planą iki šio ryto, — taria pirštu baksnodama savo telefoną. — Tai mano paskutinio pasitarimo pirmadienį užrašuose. „Liza rašo planą.“ Pirmoji bendravimo su klientais taisyklė, Liza?

Laikyti klientą už rankos, pagalvoju aš, bet garsiai nieko nesisakau. (To jau būtų per daug.)

— Laikyti klientą už rankos, — iškilmingai sako Demetra. — *Visą laiką* laikyti. Kad jis kiekvieną akimirką jaustųsi tvirtai. *Tik tada* turėsite laimingą užsakovą. O jūs, Liza, nelaikote Robo Kinkeido už rankos. Jo ranka plaikstosi ore, ir jis nesijaučia laimingas.

Liza išrausta:

— Dar rengiu jį.

— Dar?

— Reikia suvesti daug duomenų.

— Tokiu atveju dirbkite greičiau, — Demetra niūriai žiūri

į Lizą. — Ir pirma atsiųskite man, kad peržiūrėčiau ir patvirtinčiau, o ne iš karto Robui. Laukiu iki pietų, sutarta?

— Sutarta, — piktu veidu sumurma Liza.

Ji retai ką nors atlieka netobulai. Liza — projektų vadybininkė. Jos stalas idealiai tvarkingas. Savo tiesius šviesius plaukus kas dieną plauna obuolių kvapo šampūnu. Ir dar — valgo daug obuolių. Kažkodėl anksčiau šių dviejų faktų nebuvau susiejusi. Keista.

— Kurgi tas Robo Kinkeido laiškas? — vis dar kapstosi savo telefone Demetra. — Jis dingo iš mano pašto.

— O gal netyčia būsite ištrynusi? — klausia Sara. — Dar kartą jums atsiųsiu.

Tai dar vienas Saros košmaras. Demetra nuolat aplaidžiai ištrina laiškus, o paskui jai jų staiga prireikia, ir moteris ima siautėti. Sara sako, kad pusę savo gyvenimo tą ir tedaro — persiuntinėja Demetrai laiškus. Ačiū Dievui, nors viena iš jų tvarkingai išsaugo failus.

— Štai jis, — Sara spragteli pelės klavišu. — Persiunčiau Robo laišką. Šiaip jau persiunčiu jums visus jo laiškus — dėl visa ko.

— Ačiū, Sara, — apimsta Demetra. — Nė nenutuokiu, kur dingo tas laiškas...

Ji nenuleidžia akių nuo savo telefono, bet Sarai, atrodo, tas klausimas neberūpi.

— Demetra, išeinu į pirmosios pagalbos kursų, — praneša ji imdama savo rankinę. — Juk esu jums sakiusi? Kad esu pirmosios pagalbos padalinyje?

— Gerai.

Demetros veidas apstulbęs, ji aiškiai pamiršo.

— Jūs tikra šaunuolė! Tad, Sara, prieš jums išeinant patikslinkime...

Demetra nutyla ir patikrina kažką savo telefone.

— Šiandien vakare Londono premijų už maisto pramonės prekių ženklus teikimas... Dieną turiu nueiti į kirpyklą...

— Nepavyks, — nutraukia ją Sara. — Dieną jūsų tvarkaraštis sausakimšas.

— *Ką?*

Demetra atitraukia akis nuo telefono ekrano.

— Bet aš jau užsirašiau pas kirpėją.

— Rytojui.

— *Rytojui?* — apimta siaubo perklausia Demetra, jos akys laksto po patalpą. — Ne, užsirašiau pirmadieniui.

— Pasižiūrėkite į savo kalendorių, — jau matyti, kad Sarai baigiasi kantrybė. — Tai bus antradienis, Demetra, *antradienis*.

— Bet man reikia skubiai nudažyti šaknis. Ar šiandien popietę galima ką nors atšaukti?

— Ateis žmonės, kurie dirba su polenta. O paskui „Green Teen“ atstovai.

— Šūdas! — nusiviepia Demetra. — Šūdas!

— O po penkiolikos minučių jums nuotolinis susirinkimas. Ar jau galiu eiti? — nuolankiai klausia Sara.

— Taip, taip, eikite, — pamoja jai Demetra. — Ačiū, Sara.

Demetra eina į savo kabinetą stiklinėmis sienomis, nuolat murmeldama *šūdas*.

— Tiesa! — ji vėl išdygsta. — Roza, dėl to „Sensiquo“ logotipo. Turime pabandyti didesnę šriftą. Man šovė į galvą, kolėjau čionai. Ir akvamarino apvadus. Ar pakalbėsite su Marku? O kurgi Markas?

Ji nepatenkinta žiūri į jo stalą.

— Šiandien jis dirba iš namų, — paaiškina jaunesnysis kūrybininkas Džonas.

— A, — nepatikliai sumurma Demetra. — Na, gerai.

Demetrai nepatinka darbai iš namų. Ji sako, kad kai nuolat dingstate, prarandate ryšį su žmonėmis. Bet Markas tokią sąlygą įtraukė į savo sutartį dar prieš atsirandant Demetrai, tad ji niekaip nebegali to pakeisti.

— Nesijaudinkite, pasakysiu jam, — patikina Roza, kažką žymėdamasi savo užrašinėje. — Šrifto dydis, akvamarinas.

— Puiku. Ir dar, Roza, — Demetra vėl iškiša galvą iš kabineto. — Noriu aptarti programavimą „Python“ kalba. Visi biure turi išmokti programuoti.

— *Ką?*

— Programuoti! — nekantriai pakartoja Demetra. — Perskaičiau straipsnį „The Huffington Post“. Įtraukite šią temą į būsimo susirinkimo darbotvarkę.

— Sutarta, — nustebusi atsako Roza. — Programavimas. Nuostabu.

Demetra uždaro duris, ir visi lengviau atsikvepia. Tokia jau ta Demetra. Visiškai neprognozuojama. Labai vargina, jei mėgini spėti sekti jos minčių kaitą.

Roza karštligiškai kažką maigo telefone. Žinau, kad siuncia Lizai bjaurią žinutę apie Demetrą. Ir, aišku, po akimirkos sudzinksi Lizos telefonas, o ši linkteli Rozai.

Dar ne visai perpratau biuro politinės sroves — tai tas pat, kaip mėginti suprasti muilo operos siužetą, pradėjus žiūrėti nuo vidurio. Bet jau žinau, kad Roza siekė Demetros krėslo ir jo negavo. Dar žinau, kad kaip tik prieš man pasirodant jiedvi rimtai susikivirčio. Roza norėjo dalyvauti viename rimtame vienkartiname projekte, kurį paskelbė Londono meras. Tai buvo konkursas Londono lengvosios atletikos varžybų logotipui sukurti. Meras sudarė komandą iš visų miesto kūrybinių agentūrų. „Evening Standard“ pavadino tai „scena ryškiausiems Londono talentams“. Bet Demetra neleido Rozai šiame projekte dalyvauti: pareiškė, kad Rozos jai reikia kitiems reikalams. Tai buvo visiškas melas. Nuo tol Roza aršiai nekenčia Demetros.

Floros manymu, Demetra paniškai bijo, kad ją aplenks jauni darbuotojai, todėl nė už ką nė vienam nepadės. Jei pamėginsite kopti karjeros laiptais, numins jums kojas savo aštriais „Miu Miu“ batų kulnais. Roza aiškiai nekantrauja išeiti iš „Cooper

Clemmow“, bet rinkoje dabar nėra paklausos. Tad vargšė Roza lieka mūsų biure kartu su nekenčiama viršininke ir jaučia nuolatinį pasišlykštėjimą savo darbu. Tai matyti iš jos susikūprinimo ir surauktos kaktos.

Markas irgi negali pakęsti Demetros. Tą istoriją taip pat žinau.

Demetra turi vadovauti dizainerių komandai. *Vadovauti*, o ne viską daryti pati. Bet ji negali sustoti. Jos arkliukas — dizainas. Dizainas ir pakuotės. Ji žino neįsivaizduojamą galybę šriftų stilių. Kartais pertraukia posėdį, kad parodytų kokį nors pakuotės dizainą, kuris, jos manymu, sulauks sėkmės. Ir tai visuomet kažkas nuostabaus. Bet ir čia kyla problemų, nes Demetra juda kaip tankas.

Pavyzdžiui, pernai „Cooper Clemmow“ atnaujino drėkinamojo kremo „Drench“ prekės ženklą, ir Demetrai šovė mintis padaryti šviesiai oranžinę pakuotę su baltu užrašu. Tai buvo tikras hitas, ir mes gavome daugybę prizų. Ir viskas būtų buvę gerai, jei ne Markas, kuris vadovavo dizainerių komandai. Jis jau buvo sugalvojęs kitokį dizainą, bet per susitikimą su klientu išlindo Demetra su savo „oranžine“ idėja. Na, Markas, žinoma, įsižeidė.

Bet Demetra nė nepastebėjo, kad Markas supyko. Jai tokie dalykai nesuvokiami. *Viskas super — puikus komandinis darbas — pirmyn prie kito projekto!* Ir tai tikrai buvo toks hitas, kad Markui nuodėmė skūstis. Turiu galvoje, kad jam tam tikra prasme pasisėkė — dėl naujo prekės ženklo jis sulaukė pripažinimo. Dabar gali įtraukti jį į savo gyvenimo aprašymą ir panašiai. Ir vis tiek griežia dantį ant Demetros, ir apie ją kalba tokiu sarkazmo kupinu tonu, kad mane net susuka.

Visi biure žino, kad Markas tikrai talentingas. Pavyzdžiui, jis gavo labai prestižinę premiją už inovacijas. Bet Demetra, iš visko sprendžiant, nė nesuvokia, kokį pribloškiamą dizainerių komandos vadovą turi. Liza irgi nėra pernelyg patenkinta, ji su tuo taikstosi. O štai Flora nuolat apkalba Demetrą. Nors visai gali būti, kad ji paprasčiausiai mėgsta paskalas. Dėl kitų nesu tikra.

Jei kalbėtume apie mane, tesu naujokė. Dirbu čia tik septynis mėnesius ir kol kas nerizikuoju išsišokti su savo nuomone. Bet aš ambicinga, turiu idėjų ir mano arkliukas — dizainas, ypač spauda. Šiaip per pokalbį su Demetra kaip tik tai ir aptarinėjome.

Kai į mūsų biurą patenka naujas projektas, aš užsiliepsnoju. Mano nešiojamajame kompiuteryje prisikaupė daug eskizų, nupieštų laisvalaikio. Logotipai, dizaino koncepcijos, prekių ženklų strategijų dokumentai... Nuolat juos siunčiu Demetrai, o ji kas kartą žada *būtinai* viską peržiūrėti, kai tik turės laisvą minutėlę.

Visi sako, kad nereikia įkyrėti Demetrai, nes ji gali pasiusiti. Kantriai laukiau — lyg banglentininkas tinkamos bangos. Šiaip jau plaukioju banglente ir žinau, kad banga atplūs. Kai bus tinkama akimirka, atkreipsiu Demetros dėmesį. Ji pasižiūrės į mano darbą, ir viskas bus *super*. Nuskriesiu per bangas valdydama savo gyvenimą.

Iš stirtos imu kitą anketą, bet tada į kabinetą užėina Hana. Dar viena mūsų dizainerė. Pasigirsta kolektyvinis atodūsis, ir Flora atsigręžusi į mane kilsteli antakius. Penktadienį vargšė Hana turėjo eiti namo, nes tikrai labai prastai jautėsi. Per šiuos dvejus metus ji patyrė penkis persileidimus. Tapo nervinga, ir kartais ją ištinka panikos atakos. Taip buvo ir ši penktadienį, o Roza patarė jai vykti namo ir pailsėti. Tiesą sakant, Hana — tikra darboholikė. Mačiau jos elektroninius laiškus, išsiųstus antrą valandą ryto. Ji nusipelnė trumpučio atokvėpio.

— Hana! — rikteli Roza. — Kaip jautiesi? Šiandien neperсистенk.

— Puikiai jaučiuosi, — patikina Hana ir eina prie savo stalo, vengdama kolegų žvilgsnių. — Nuostabiai.

Ji iš karto atveria kažkokį dokumentą ir imasi darbo, vis gurkšteli iš buteliuko su filtruotu vandentiekio vandeniu. („Co-

oper Clemmow“ dirbo su šiuo prekės ženklu, tad tokie buteliukai stovi ant kiekvieno stalo.)

— Hana! — savo kabineto tarpduryje pasirodo Demetra. — Jūs ir vėl biure. Šaunuolė!

— Puikiai jaučiuosi, — pakartoja Hana.

Ji akivaizdžiai nenori atkreipti į save dėmesio, bet Demetra eina tiesiai prie Hanos stalo.

— Prašau, nenusiminkite, Hana, — sako savo skambiu, valdingu balsu. — *Niekas* nemano, kad jūs — dramos karalienė. Tad prašom dėl to nesijaudinti.

Ji draugiškai linkteli Hanai, paskui grįžta į savo kabinetą ir užsidaro duris. Mes visi prarandame kalbos dovaną, o vargšė Hana atrodo visiškai sutrikusi. Vos Demetrai už nugaros užsidaro durys, ji pasisuka į Rožą.

— Ar jums visiems atrodo, kad aš dramatinuoju? — susijaudinusi pasitikslina Hana.

— Ne! — rikteli Roza.

O aš girdžiu, kaip Liza murma: „*Prakeikta* Demetra.“

— Hana, paklausyk, — toliau kalba Roza, eidama prie Hanos stalo. Ji pasilenkia ir pasižiūri kolegei tiesiai į akis: — Tave tiesiog apdemetrino.

— Tikrai, — pritaria Liza. — Apdemetrino.

— Taip nutinka mums visiems. Ji bejausmė karvė ir tauškia niekus. O tu tiesiog *neklausyk*, sutarėm? Esi tikrai šaunuolė, kad šiandien atėjai, mes tai vertiname. Juk taip?

Liza apžvelgia kabinetą, pasigirsta plojimais. Hanos skruostai išrausta iš pasitenkinimo.

— Velniai griebtų tą Demetrą, — užbaigia Roza ir pasuka prie savo stalo, sulaukdama dar karštesnių aplodismentų.

Akies krašteliu matau, kaip Demetra žvilgčioja iš savo stiklinio kabineto. Tikriausiai jai įdomu, kas vyksta, o man jos truputį gaila. Ji iš tikro nieko neįtaria.

ANTRAS SKYRIUS

Kitą valandą visi ramiai dirba. Demetros kabinete — nuotolinis pasitarimas. Plūšu prie anketų, o Roza siunčia visiems vazą su retro saldumynais. Kaip tik imu svarstyti, kad reikėtų pasidaryti pietų pertrauką, kai Demetra ir vėl iškiša galvą iš kabineto.

— Man reikia...

Ji nužvelgia visus kambaryje ir galų gale sustoja ties manimi.

— Jūs. Ką dabar darote?

— Aš? — nustebusi perklausiu. — Nieko. Na, ta prasme, dirbu. Turiu galvoje, kad...

— Ar galėtumėte užėti pas mane ir padėti vienu... — ji padaro vieną savo garsiųjų pauzių, — *kitokiu reikalu?*

— Taip! — atsakau ir labai stengiuosi nuslėpti susijaudinimą. — Žinoma! Be abejo!

— Po penkių minučių, sutarėm?

— Po penkių minučių, — linkteliu aš. — Žinoma.

Grįžtu prie savo darbo, bet žodžiai liejasi prieš akis, o galva svaigsta iš susijaudinimo. *Kitokiu reikalu.* Tai gali būti bet kas: naujas klientas... tinklalapis... revoliucinė prekės ženklo koncepcija, kurią nori išukti Demetra... Bet koku atveju, tai mano šansas! Štai ji — mano banga!

Jaučiu džiugų jaudulį. Vadinasi, ne veltui siunčiau jai visus tuos elektroninius laiškus! Tikriausiai visuomet pasidomėdavo mano idėjomis ir manė, kad turiu potencialo. Tiktai laukė tobulo, išskirtinio projekto...

Man dreba rankos, kai išsiimu nešiojamąjį kompiuterį ir segtuvą su keliais atspausdintais dokumentais, kuriuos laika

stalo stalčiuje. Juk nebus blogiau, jei parodysiu naujausią savo kūrinį? Pasidažau lūpas ir apsipurškiu kvepalais. Turiu atrodyti energinga ir susikaupusi.

Išlaukusi lygiai keturias su puse minutes, atsistoju nuo savo stalo. Na va, pirmyn, laikas skrieti ant bangos keteros! Smarkiai daužosi širdis, staiga viskas aplinkui pasidaro ryškiau nei paprastai. Bet nutaisau nerūpestingą miną ir praeinu pro visus stalus, judėdama prie Demetros durų. Esu kieta. Lyg sakyčiau: „*Na, mes su Demetra tik truputėlį pasišnekučiuosime akis į akį. Tik apsisuksime keliomis mintimis.*“

Viešpatie, o jeigu tai iš tikro kažkas grandiozinio? Prieš akis iškyla vaizdelis: mudvi su Demetra iki išnaktų užsisėdime biure, valgome kinų maistą iš restorano, nes dirbame prie kažkokio pribloškiamo projekto. Gal aš turėsiu parengti pristatymą...

Galėsiu apie tai papasakoti tėčiui. Gal net paskambinsiu jam šiandien vakare.

— Tuk tuk? — pabeldžiu į Demetros duris ir vos praveriu jas.

— Kete! — sušunka ji. — Nuostabu. Užeikite. *Tikiuosi*, neprieštarausite, jei paprašysiu, kad jūs...

— Žinoma, ne! — skubu užtikrinti. — Kad ir kas tai būtų, aš mielai. Tikriausiai tai susiję su fono dizainu. Bet mane domina ir strategijos, ir spauda... ir bet kas kita...

Na, štai, pasileidau plaukus. Sustok, Keite.

Šūdas. Norėjau pasakyti: liaukis *Kete*. Juk aš — *Ketė*.

— Gera, — nesigilindama sako Demetra ir baigusi rašyti elektroninį laišką jį išsiunčia.

Paskui atsisuka ir nustebusi pasižiūri į mano nešiojamąjį kompiuterį ir segtuvą.

— Kam visa tai?

— Ak! — sutrikusi išraustu. — Aš tik... Kai ką atsinešiau... kelias mintis...

— Gerai, padėkite kur nors, — sako be jokio susidomėjimo ir ima knistis stalo stalčiuje. — Labai nesinori jūsų šito prašyti, bet *neturiu* kur trauktis. Šiandien darbotvarkė tiesiog siaubinga, o vakare tos nelemtos premijos. Turiu galvoje, galėčiau nueiti į grožio saloną, bet mano plaukų šaknys — kitas reikalas... Todėl...

Ne visai suvokiu, apie ką ji kalba. Tačiau Demetra ištraukia dėžutę ir viltingai pažvelgia į mane. Tai plaukų dažai „Clairol“. Šmėsteli mintis: „Ar mes kuriame naują prekės ženklą „Clairol“? Ir aš dalyvausiu kuriant NAUJĄ „CLAIROL“ PREKĖS ŽENKLĄ. Viešpatie, kaip NEREALU...“

Bet mintys tuojau pat praskaidrėja. Demetra visai neatrodo susijaudinusi — iš tolo nepanašu, kad žada imtis tarptautinio prekės ženklo. Jos veidas nuobodžiaujantis ir kiek nekantraujantis. Ir staiga suvokiu, ką ji pasakė... *kitoks reikalas... mano šaknys — kitoks reikalas.*

Įdėmiai pasižiūriu į dėžutę. „Clairol“ plaukų dažai. Tamsiai kaštoninė spalva. Per dešimt minučių atstato šaknų spalvą!“

— Norite, kad aš?..

— Jūs — *tikras* angelas! — Demetra apdovanoja mane žavinga šypsena. — Tai vienintelė mano pertraukėlė per visą dieną. Ar neprieštarausite, jei išsiųsiu kelis elektroninius laiškus, kol jūs darbuositės? Jums būtų patogiau užsimovus gumines pirštines. Ak, ir dar — neprilašinkite ant kilimo. Gal pavyktų rasti kokį seną rankšluostį ar ką panašaus?

Jos šaknys. Ypatingas, tobulas projektas yra jos plaukų šaknų dažymas.

Jaučiuosi, lyg mane būtų perliejusi banga. Esu kiaurai permirkusi, purvina, aplipusi dumbliais — visiškas nulis. Pažvelkime tiesai į akis — ji juk išėjo iš kabineto ne specialiai ieškodama būtent manęs. Ar iš viso žino, kas aš tokia?

Kai einu galvodama, iš kur galėčiau ištraukti seną rankšluostį, Liza atsisėdė nuo ekrano ir smalsiai įbedė į mane akis.

— Kas ten buvo?

— Ak, — lemenu kasydamasi nosį, kad laimėčiau laiko.

Juk negaliu atskleisti savo nusivylimo! Stačiai nerandu tinkamų žodžių. Kaipgi galėjo šauti į galvą, jog ji patikės man „Clairol“ prekės ženklą?

— Nori, kad nudažyčiau jai plaukų šaknis, — atsainiai sakau.

— Nudažytum šaknis? — perklausia Liza. — *Nudažyti?* Tu rimtai?

— Tai pasibaisėtina! — į pokalbį įsiterpia Roza. — To *nėra* tavo sutartyje!

Visi biure pakelia galvas nuo savo darbų, ir pajuntu visuotinės užuojautos bangą. Net gailesčio.

Gūžteliu pečiais.

— Viskas gerai.

— Čia net blogiau už tą korsetinę suknelę, — daugiareikšmiškai ištaria Liza.

Girdėjų istoriją, kaip kartą visa komanda mėgino užsegti Demetros suknelės užtrauktuką. Suknelė buvo per maža, nors ji atkakliai to nepripažino. (Galų gale jie pasinaudojo pakaba ir grubia jėga.) Bet akivaizdu, jog šaknys yra pats žemiausias nuopuolis, net palyginti su suknele.

— Žinai, juk galėtum atsisakyti, — siūlo Roza.

Nors Roza karingiausia būtybė biure, tačiau ir jos balse nepakanka tvirtumo. Juk kai esi jauniausias darbuotojas įmonėje, kur be proto didelė konkurencija, tenka daryti bet ką. Ji tai žino ir aš tai žinau.

— Ne bėda, — žvaliai patikinu. — Visada maniau, kad galėjau tapti puikia kirpėja. Tai antrasis mano pašaukimas.

Visi biure nusijuokia iš pokšto, o Roza pavaišina mane savo žiauriai brangiais sausainiais iš kepyklėlės gatvės kampe.

Tad viskas ne taip jau ir blogai. Pasiimu popierinių rankšluosčių iš moterų tualetų ir nusprendžiu — reikia pasinaudoti proga. Gal tai ir ne pasisėdėjimai, apie kuriuos galvojau, bet juk mes vis viena būsimės vienos dvi, argi ne? O gal vis dėlto tai ir yra mano banga.

Dievulėliau! Kokia bjaurastis!

Dabar jau tiksliai žinau, kad kirpėjo profesija anaipol nėra mano antrasis pašaukimas. Kitų žmonių galvos oda *atstumianti*. Net Demetros.

Kai pradedu tepti lipnius dažus, stengiuosi nusukti akis. *Nenoriu* žiūrėti į blyškią galvos odą ir pleiskaną arba galvoti apie tai, kada ji paskutinį kartą dažė šaknis.

Tikriausiai visai neseniai, net žilės beveik nematyti. Jai gryna paranoja. Demetra jautriai išgyvena dėl savo amžiaus ir skausmingai suvokia, kad mes visi jaunesni už ją. Bet ji tai visišškai kompensuoja: pavyzdžiui, anksčiau nei kiti sužino interneto juokelius, paskalas apie garsenybes, prekių ženklų naujienas ir... žodžiu, *viską*.

Demetra visuomet viską įsigyja pirmoji. Ji gauna visus išmaniuosius įrenginius anksčiau nei kas kitas. Anksčiau už visus gauna garsų dizainerių kurtą „H&M“ daiktą. Kiti visą naktį dėl jo stovi eilėje — o Demetra *jau* jį turi.

Arba restoranai. Kadaise ji kūrė kelių labai garsių restoranų prekės ženklus, todėl išliko milijonai ryšių. Tad dabar Demetra vaikšto į restoranus tik per jų atidarymus arba kol jie dar nėra neatidaryti ir įsileidžia tik tokius išrinktuosius kaip ji. O kai eiliniai žmonės jau gali užėiti į tą restoraną arba „Times“ apie jį paskelbiamas geras atsiliepimas, daugiau Demetra ten nėra kojos nekels. Ji sako:

— Ką gi, ten buvo visai *neblogai*, kol visko *nesugadino*.

O tada renkasi kitą restoraną.

Demetra baugina. Jai nelengva padaryti įspūdį. Jos savaitgaliai visuomet geresni už kitų, o jos pasakojimai apie atostogas lenkia visų kitų istorijas. Jei kas nors gatvėje pamato įžymybę, pasirodo, kad Demetra arba kartu su juo lankė mokyklą, arba jos krikšto duktė susitikinėja su įžymybės broliu.

Bet šiandien jos akivaizdoje nežadu virpėti. Organizuosiu intelektualų pašnėkesį, o pasitaikius tinkamai progai padarysiu strateginį ėjimą. Tik reikia apsispręsti, koks turi būti tas strateginis ėjimas...

— Ar viskas gerai? — klausia Demetra.

Ji kažką rašo įbedusi akis į monitorių ir į mane absoliučiai nekreipia dėmesio.

— Puikiai! — atsakau ir vėl pamirkau teptuką į dažus.

— Štai jums mano patarimas, mergaitės. Nepražilkite. Tai kelia šitiek rūpesčių. Nors... — ji akimirkai atsigręžia į mane, — jūsų plaukai pelės kailio spalvos, tad žilė nebus pastebima.

— Ak... — imu mikčioti. — Na...

— Beje, kaip laikosi Hana? Vargšiukė! Tikiuosi, man pasisekė ją padrąsinti.

Demetra ramutėliai linkteli ir gurkšteli kavos. O aš apstulbusi žiūriu jai į pakaušį. Vadinasi, taip ji mėgino *padrąsinti* Haną?

— Na... — nesumoju, ką pasakyti. — Tikriausiai jai viskas gerai.

— Puikumėlis!

Demetra ima spausdinti su dviguba jėga, o aš pasakau sau: *Pirmyn, Keite!*

Norėjau pasakyti: pirmyn, Kete. *Kete*.

Esu čia. Demetros kabinete. Tik mudvi. Tai mano proga.

Nutariu, kad parodysiu jai tuos dizaino eskizus, kuriuos nupiešiau „Wash-Blu“. Tik ne tiesmukai išdėliosiu juos priešais

ant stalo, o elgsiuosi subtiliau. Pirma pradėsiu paprastą pokalbį, užmegsiu kontaktą.

Ieškodama įkvėpimo nužvelgiu didžiulę kamštinę Demetros lentą. Šiame kabinete buvau vos kelis kartus — ir visuomet žvilgtelėdavau į kamštinę lentą: ar tik ten nėra prismeigta ko nors naujutėlio? Tai kažkas panašaus į pasakišką Demetros gyvenimą, pavaizduotą piešinių, suvenyrų ir net audinių pavyzdžių koliažu. Čia atspausdinta jos kurtų prekių ženklų medžiaga. Neįprastų fonų pavyzdžiai. Keramikos gaminių ir amžiaus vidurio moderniosios klasikos baldų nuotraukos.

Yra ir laikraščių iškarpy, jose Demetra užfiksuota įvairiuose renginiuose. Nuotraukos, kur su šeima slidinėja, plaukia buriniu laivu ar ilsisi vaizdinguose paplūdimiuose — visi puikiai apsirengę. Jie atrodo tiesiog idealiai. Jos vyras tikriausiai nuostabus kokios nors idėjų kalvės vadovas. Štai jis, pasirišęs juodą kaklaraištį, stovi greta Demetros ant raudonojo kilimo ir švelniai laiko ją už parankės. Atrodo gana padoriai — prašmatnus intelektualas. Demetrai nė už ką nebūtų pakakę mažiau.

Gal paklausti apie vaikus? Ne, pernelyg asmeniška. Mano akys laksto po kabinetą, kuriame visur stūkso stirtos popierių. Dar vienas Demetros apsėdimas — ji varo Sarą iš proto, nes reikalauja atspausdinti visus elektroninius laiškus. Dažnai girdžiu, kaip Sara, sėdėdama prie savo stalo, murma: „Skaityk juos savo prakeiktame *ekrane*.“

Ant lentynos greta Demetros išrikiuotos knygos apie prekės ženklų kūrimą, vadybą ir dizainą. Iš esmės standartinis rinkinys, bet vienos iš jų nesu skaičiusi. Tai sena knygelė minkštais viršeliais „Mūsų vizija“. Įdėmiau į ją įsižiūriu.

— Ar ta knyga, „Mūsų vizija“, gera? — klausiu.

— Nuostabi, — minutėlę liaujasi spausdinusi Demetra. — Joje surinkti pokalbiai su devintojo dešimtmečio dizaineriais. Labai įkvepianti.

— Gal galėčiau ją... pasiskolinti? — ryžtuosi paprašyti.

— Žinoma, — nustebusi į mane atsigręžia Demetra. —
Prašom.

Imdama knygą ant tos pačios lentynėlės pamatau mažą dėžutę. Tai vienas iš garsiausių Demetros triumfų — „Redfern Raisin“ dėžutė su išraiškingomis raudonomis virvelinėmis rankenėlėmis. Dabar tokias rankenėles visi priima kaip savaime suprantamą dalyką, bet anuomet niekam nė į galvą nebūtų šovę.

— Visuomet žavėjausi „Redfern Raisin“, — apimta įspūdzio pasakau. — Kaip jums pavyko išsireikalausiti tokių rankenėlių? Juk jos tikriausiai brangios.

— Ak, jos tikrai brangios, — nesiliaudama spausdinti linkteli Demetra. — Kai mėginau įtikinti klientą, buvo tikras košmaras. Bet paskui viskas pavyko.

„Pavyko“ — per silpnai pasakyta. Tai buvo tikra sensacija, ir „Redfern Raisin“ pardavimai šoko aukštyn. Skaičiau apie tai straipsniuose.

— Kaip jums tai pavyko? — klausiu. — Kaip jums *pavyko* įtikinti klientą?

Klausiu ne vien norėdama palaikyti pokalbį, — iš tiesų noriu sužinoti. Juk gali būti, kad vieną gražią dieną dirbsiu prie projekto, ir klientas užsiožiuos dėl kokios nors labai brangios detalės. Bet tada aš prisiminsiu išmintingą Demetros patarimą ir laimėsiu. Mudvi būsimės kaip Kung Fu panda ir Meistras Šifu iš animacinio filmo.

Demetra liaujasi spausdinusi ir atsigręžia į mane — atrodo, klausimas ir jai pačiai labai svarbus.

— Mūsų darbe, — mūsų pradedą ji, — svarbu išlaikyti pusiausvyrą. Viena vertus, mes išklausome klientą, reaguojame į jo pageidavimus. Bet, kita vertus, reikia turėti drąsos — išsakyti reikšmingas idėjas, ginti savo įsitikinimus. Reikia tvirtumo, tiesa?

— Be abejo, — sutinku ir stengiuosi atrodyti kuo tvirčiau.

Suraukiu antakius ir tvirtai suimu teptuką. Tikiuosi, kad atrodo maždaug taip: *Tvirta. Energinga. Nuostabiai Įdomi Jau-nesnioji Komandos Narė, Vardas, Kurį Verta Prisiminti.*

Bet Demetra, matyt, nepastebi, kokia esu tvirta ir energinga. Ji jau grįžo prie savo kompiuterio. Nagi, apie ką dar galėtu-me pasikalbėti? Greičiau! Ir, jai dar nespėjus paliesti klaviatū-ros, paskubomis išpyškinu:

— Hm, ar jau lankėtės tame naujame restorane Marilebo-ne*? Kuriame dera Britanijos ir Nepalo virtuvės?

Pataikau į dešimtuką, kai paminiu šiuo metu patį popula-riausią restoraną. Demetra staiga sustoja.

— Taip, buvau, — atsako aiškiai nustebusi dėl tokio klausi-mo. — Prieš porą savaitių. O jūs?

Ar aš ten buvau?

Nejaugi jai atrodo, kad galėčiau suploti 25 svarus už dube-nį virtinukų?

Bet juk negaliu pasakyti: „*Ne, tiesiog pasiskaičiau tinklaraš-tyje. Tik tiek sau ir galiu leisti, nes Londonas užima šestą vietą brangiausių miestų sąrašė. Nejaugi nesate to pastebėjusi?*“

(Tiesa, jis pigesnis nei Singapūras. Kažin, kiekgi viskas kai-nuotų Singapūre?)

— Rengiuosi nueiti, — patylėjusi sakau. — Ar jums patiko?

— Restoranas man padarė įspūdį, — linkteli Demetra. — Ar žinote, kad ten rankų darbo stalai, atgabenti iš Katmandu? Maistas puikus, nors ir gana paprastas. Labai autentiškas. *Žino-ma*, viskas ekologiška.

— *Žinoma*, — rimtai pakartuju.

Kokie čia gali būti juokai! Jeigu Demetra turėtų anketoje nurodyti savo tikėjimą, ji greičiausiai parašytų „Ekologiškas“.

* Marilebonas — prašmatnus gyvenamasis Londono rajonas su kaimo atmosfera.

— O virtuvės šefas tas pats iš „Sėsk, užkąsk“? — pasiteirauju merkdama teptuką į dažus. — Jis juk ne iš Nepalo.

— Ne, bet jis turi konsultantą iš Nepalo. O ir pats Nepale gyvena dvejus metus...

Demetra staigiai atsigręžia ir vertinamai mane nužvelgia.

— O jūs išmanote apie restoranus?

— Mėgstu pavalgyti.

Tai gryna tiesa. Atsiliepiamus apie restoranus skaitau taip pat uoliai, kaip kiti skaito horoskopus. Rankinuke net turiu garsiausių restoranų, į kuriuos kada nors norėčiau nueiti, sąrašą. Kartą su drauge Fai dėl juoko surašėme jų pavadinimus, ir tas sąrašiuokas man virto talismanu.

— O ką manote apie „Salt Block“? — klausia Demetra, lyg mane tikrintų.

— Manau, ten būtinai reikia paragauti rizoto su jūros ežiais, — atsakau nė nemirkstelėjusi.

Apie tą patiekalą skaičiau visur: kiekviename atsiliepime, kiekviename tinklaraštyje visi tik ir rašo apie jūros ežį.

— Jūros ežys, — susiraukusi linkteli Demetra. — Girdėjau apie tai. Turėjau užsisakyti tą patiekalą.

Matau, kad ji susikrimto: kur jau ne, juk pražiopsojo pagrindinį akcentą. Dabar turės grįžti į restoraną ir paragauti jūros ežio.

Demetra skvarbiai mane nužvelgia ir vėl nusigręžia į kompiuterį.

— Kai kitą sykį turėsime projektą, susijusį su maistu, būtinai jus į jį įtrauksiu.

Aš sužavėta, negaliu patikėti savo ausimis. Ar tai Demetros palankumo ženklas? Ar aš iš tiesų *kažko pasiekiau*?

— Birmingame dirbau prie „Stebuklingosios picos“ prekės ženklo, — paskubomis primenu.

Tai buvo mano gyvenimo aprašyme, bet ji, žinoma, bus pamiršusi.

— Birmingame, — atsainiai pakartoja Demetra, — teisingai. Ji kelias minutes aršiai baksnoja klaviatūrą, o paskui priduria:

— Kalbate be Birmingamo akcento.

Dievulėliau! Nesirengiu pasakoti istorijos, kaip atsikračiau vakarų Anglijai būdingo akcento, — tuo labiau kad visa tai vyko tualete. Kita vertus, koks kieno reikalas, iš kur esu kilusi? Dabar gyvenu Londone.

— Tikriausiai akcentas prie manęs tiesiog neprilimpa, — tariau užbaigdama šią temą.

Visai nenoriu aptarinėti, iš kur esu kilusi. Laikas švelniai sukti prie tikslo.

— Hm, Demetra? Ar pamenate naują prekės ženklą — „Wash-Blu“, prie kurio dirbsime? Leidau sau nupiešti kelis logotipo ir pakuotės eskizus. Laisvalaikiu. Gal galėčiau jums parodyti?

— Žinoma, — draugiškai linkteli Demetra. — Šaunuolė! Atsiųskite elektroniniu paštu.

Ji visuomet taip elgiasi. Kupinu entuziazmo balsu sako: „Atsiųskite elektroniniu paštu“, o jūs nusiunčiate. Bet niekada nesulaukiate atsakymo.

— Gera, — linkteliu. — Nuostabu. O gal galėčiau parodyti tiesiog dabar?

— Dabar? — lyg dvejojama sako Demetra ir tiesia ranką plastikinio segtuvo link.

Juk ji norėjo, kad būčiau tvirta, ar ne? Aš atsargiai padedu plaukų dažus ant lentynos ir skubiai ištraukiu eskizus.

— Štai dėžutės priekis...

Guldau jai prieš akis atspausdintą lapą.

— Matote, kokį šriftą pasirinkau? O kartu išlaikau ir mėlyną atspalvį...

Tą akimirką suskamba Demetros mobilusis, ir ji jį čiumpa.

— Klausau, Rojau? Taip, gavau jūsų žinutę, — energingai linksi. — Tučtuojau užsirašau...

Ima mano lapą su eskizu, apverčia jį ir kitoje pusėje užsirašo kažkokį numerį.

— Šeštą valandą. Žinoma.

Demetra baigia pokalbį, išsiblaškiusi sulanksto lapą į keturias dalis ir įgrūda į rankinuką. Paskui pažvelgia į mane ir prisimena.

— Ak, atsiprašau! Juk tai jūsų lapas? Ar neprieštarausite, jei jį pasiliksiu? Gana svarbus telefono numeris.

Žiūriu į ją, kraujas pulsuoja ausyse. Kaip turėčiau reaguoti? Juk tai — *mano eskizas*. Mano eskizas, kurį jai rodžiau, o ne šiaip koks lapiūkštis. Ar turėčiau ką nors pasakyti? Ar turėčiau už save pakovoti?

Mane pribaiğė. Kokia gi aš *kvailė*. O jau maniau, kad mes užmezgėme ryšį, kad ji mane pastebėjo...

— *Po velnių!..*

Demetra nutraukia mano minčių tėkmę, su siaubu dėbso-dama į kompiuterio ekraną.

— Po velnių. Viešpatie!

Staiga ji stipriai pastumia savo kėdę ir skaudžiai užgauna man koją.

— Oi! — rikteliu.

Bet ji negirdi, nes yra siaubingai susijaudinusi. Iškiša galvą iš savo stiklinio kabineto ir vėl neria atgal.

— Kas yra? — klausiu. — Kas atsitiko?

— Aleksas jau pakeliui! — sako Demetra, lyg tai viską paaiškintų.

— Aleksas? — bukau pakartoju.

Kas tas Aleksas?

— Jis ką tik atsiuntė elektroninį laišką. Bet negaliu jam pasirodyti šitaip atrodydama!

Demetra beda sau į galvą, visą padengtą lipniais dažais, kurių negalima nuplauti dar bent penkias minutes.

— Eikite prie lifto, — susijaudinusi sako. — Perimkite jį.

— Juk nežinau, kas jis toks!

— Pažinsite! — nekantriai teškia ji. — Paprašykite, kad grįžtų po pusvalandžio. Arba parašytų laišką. Tik *neįleiskite* čionai.

Ji pakelia rankas prie galvos, lyg norėdama šią prisidengti.

— Bet kaipgi jūsų šaknys?

— Jos puikiai. Jūs viską padarėte. Dabar man belieka palaukti ir nuplauti dažus. Eikite! Greičiau eikite!

Viešpatėliau! Užsikrečiu Demetros panika, kol bėgu koridoriais, galvoje knibžda neramios mintys. O jei nespėsiu perimti to Alekso? O jeigu jo nepažinsiu? Galų gale, kas jis toks apskritai?

Atsistoju priešais liftų duris ir laukiu. Iš pirmojo lifto išeina Liza ir Roza. Jos kažkaip keistai į mane pasižiūri ir praeina pro šalį. Antrasis liftas triukšmingai leidžiasi į pirmą aukštą. Paskui pirmasis vėl pakyla į mūsų aukštą ir... *Dėmesio!* Durys atsiveria, ir iš lifto išeina aukštas, gražiai nuaugęs jaunas vyriškis, kurio anksčiau niekuomet nesu mačiusi. Demetra teisi — iš karto suprantu, kad tai *jis*.

Jo plaukai kaštoniniai, bet ne to šviesaus atspalvio, o tamsiai kaštoniniai. Iš pažiūros apie trisdešimties metų, veidas patrauklus, aukštais žandikauliais ir plačia šypsena. (Dabar nesišypso, bet išsyk matyti, kad turi puikius dantis.) Mūvi džinsus ir šviesiai violetinius marškinius, rankose — daugybė dėžučių su kinų hieroglifais.

— Aleksas? — klausiu aš.

— Atleiskite? — jis susidomėjęs pažvelgia į mane. — Kas jūs?

— Hmm... Ketė. Aš — Ketė.

— Laba diena, Kete.

Jo rudos akys įdėmiai mane tyrinėja, lyg per trumpiausią laiką mėgintų gauti kuo daugiau informacijos. Būčiau nuo to žvilgsnio sutrikusi, bet galvoju tik apie man pavestą užduotį.

— Turiu žinutę nuo Demetros, — pranešu. — Ji klausia, ar galėtumėte pas ją užsukti maždaug po pusvalandžio? Arba, užuot užsukęs, susisiekitė elektroniniu paštu? Tiesiog ji... šiek tiek...

Nudažyta — šmėsteli galvoje, ir aš vos nesuprunkščiu iš juoko. Jis iškart sureaguoja.

— Kas juokinga?

— Nieko.

— O taip. Jūs beveik nusijuokėte.

Jo akys kibirkščiuoja į manąsias.

— Pasakojate man anekdotą.

— Tai ne anekdotas, — sakau sutrikusi. — Tai žinutė.

— Palaukti pusvalandį arba susisiekti elektroniniu paštu?

— Taip.

— Hmm, — jis truputį pamąsto. — Bėda ta, kad nenoriu nei laukti pusę valandos, nei rašyti elektroninio laiško.

Ir jis, didžiausiam mano siaubui, pasuka koridoriumi mūsų biuro link. Apimta panikos bėgu iš paskos, aplenkiu ir užtveriu kelią.

— Ne! Ji negali... Jūs neturėtumėte...

Jis mėgina apeiti mane, bet aš greitai žengiu į šoną ir vėl užtveriu jam kelią. Mėgina prasmukti iš kitos pusės, tačiau aš ir vėl sutrukdu. Nė nespėjusi pagaltvoti, iškeliu rankas, užimdama kovinę poziciją.

— Ir mes čia rimtai?

Atrodo, Aleksas tuoj nusikvatos.

— Jūs iš specialiųjų pajėgų?

Aš išraustu, bet nesitraukiu:

— Mano viršininkė nenori, kad jai būtų trukdoma.

— O jūs nuožmus sarginis šuo, ar ne?

Jis dar labiau susidomėjęs mane nužiūrinėja.

— Tačiau jūs nesate jos padėjęja?

— Ne. Aš darbuotoja tyrėja.

Labai rimtai ištariu pareigybės pavadinimą. *Darbuotoja*.
Ne stažuotoja, o *darbuotoja*.

— Sveikinu, — linkteli jis, lyg mano pareigos būtų padariusios įspūdį.

Net įdomu, ar tik pats nebus stažuotojas?

Ne, jis ne toks jaunas. Be to, Demetra tikrai šitaip nesijaudintų dėl kažkokio stažuotojo, tiesa?

— Tai kas gi jūs? — pasidomiu aš.

— Kaip čia jums pasakius... Užsiimu viskuo po truputį. Dirbau Niujorko biure.

Jis daro staigų judesį, norėdamas pranerti pro mane, bet aš budrumo neprarandu.

— Šaunuolė.

Jis šaiposi, o man užverda kraujas. Šitas vaikinas ima mane nervinti.

— Klausykite, nežinau, kas esate ir ko jums reikia iš Demetros, — tvirtai sakau. — Bet jau sakiau, kad ji nenori būti trukdoma. *Aišku?*

Jis kone minutę tyli ir tyrinėja mane, paskui nusišypso. Bu-
vau teisi — jo šypsena plati, balta ir akinanti. Staiga kiek pavėlavusi suprantu, koks jis gražus, ir išraustu.

— Ir ką gi sau galvojau? — taria jis ir pagarbiai nusilenkia. — Demetros man nereikia. Atleiskite, kad elgiausi kaip stuobrys. Jei tai jus kiek nors paguos — jūs laimėjote.

— Gerai, — niūriai atsakau.

— Demetros man nereikia, — žvaliai tęsia jis, — nes turiu jus. Noriu atlikti tyrimą. O kadangi esate darbuotoja tyrėja, reikia kaip tik jūsų.

Nieko nesuvokdama žiūriu į jį ir mirksiu.

— Ką?

— Turime padaryti vieną darbą.

Jis parodo į dėžutes su kiniškais užrašais.

— Ką?

— Daugiausia dvidešimt minučių. Laimei, Demetra aiškiai tokia užsiėmusi, kad nė nepastebės, jog jūsų nėra. Eime.

— Kur?

— Ant stogo.